

'Ik zie op tegen eenzaamheid'

Na dertig jaar is hij zelf een woonmerk geworden: sophisticated, strak, tijdloos. Nu mag **Piet Boon** (55) een tophotel in Tokio herontwerpen. Zijn huwelijk liep stuk en hij overwon kanker. 'Het is schrikken – en aanpakken.'

U schetst en bouwt huizen en woonwijken, uw naam siert deuren, vloeren, complete 'woonconcepten'. Het succes lijkt na dertig jaar compleet. 'In het buitenland ben ik een naam, ja. Hier in Nederland nog niet echt hoor. Mijn ultieme opdracht hebben we net binnen: de herinrichting van Park Hyatt in Tokio, het hotel waar de film *Lost in Translation* is opgenomen. Wij mogen de complete ontwerpvisie neerleggen, de hotelketen wil het gebouw als uithangbord presenteren op de Olympische Spelen van 2020. Dat is... ongelooflijk. Tegelijkertijd heb ik nog geen hotel op mijn naam staan in eigen land. Het Waldorf-Astoria in Amsterdam is naar een Britse club gegaan, jammer.'

Een tophotel in Japan, chique appartementencomplexen in New York, een huizenblok in Taipei, villawijken op Bonaire en Antigua. Hoe hengelt u zulke opdrachten binnen? 'Eindeloos investeren in relaties, goed werk neerzetten en vooral niet opgeven. De design-chef van Hyatt had ons werk in New York gezien. Ik heb toen een presentatie gehouden in Chicago. Vonden ze mooi: "Ga maar in Japan presenteren." Sta je een week later in Tokio te zweten voor Japanners. Die zeggen niks hè. Bellen ze een dag later op: "U gaat het doen." Zo worden we gebeld door allerlei projectontwikkelaars die elders werk hebben gezien, het is een olievlak.'

Ken je het Delano in Miami? We hadden de modelkamers al gebouwd voor een vestiging van dat hotel in Las Vegas toen vijf jaar geleden de crisis toesloeg. Weg project. Maar nu zijn we in de race voor een nieuw te bouwen Delano in Cartagena, Colombia. En het blok op 404 Park Avenue South in New York wordt ontwikkeld door Lesley Bamberger van de Kroonenberg Groep. Hij heeft ons gevraagd om appartementen op te leveren. Al zeventig procent is verkocht.'

Allemaal vanuit Oostzaan. 'Er werken hier 35 mensen: architecten, ontwerpers en stylisten. En we voeren wereldwijd de licenties van het merk Piet Boon. Toen we dit pand drie jaar geleden openden, stond de wereld in brand. We zijn tegen de stoom ingegaan, en nu levert dat resultaat op.'

Uw huwelijk met Karin, creatief directeur Interior & Styling en voor de helft eigenaar van het bedrijf, is vorig jaar na 28 jaar stuk gelopen. Heeft dat consequenties? 'Zakelijk zijn we alleen maar sterker geworden, doordat het wederzijds respect groter is geworden en we ons puur op het werk focussen. Ze is de beste stylist van de wereld. We gaan dus ook samen door, dat willen wij ook helemaal niet anders. Karin komt uit een ondernemersgezin: kinde-

Tekst: Onno Aerden | fotografie: Friso Keuris

ren eerst, daarna de zaak. De zaak is ons derde kind en dat blijft het.'

Wat ontroert u? 'Laatst lag ik uitgeteld op de bank, klaar om naar bed te gaan, komt mijn zoon van achttien erbij, legt zijn hoofd op mijn schoot, net zoals vroeger. Dan smelt ik. Ik ben de halve avond zo blijven zitten. De dood van mijn vader... Een leven lang mijn maatje, sterke vent, negentig geworden – ineens, hup, kanker. Hij lag bij mijn moeder thuis op bed, we hadden een afspraak gemaakt voor euthanasie. Zitten we met zijn allen Chinees te eten, in zo'n hele rare sfeer, roept hij ineens vanaf zijn bed om mijn moeder. Wij erheen, gaat hij dood. Zelf. Dat was... machtig.'

Waarvan ligt u wakker? 'Red ik het wel, met al die opdrachten? Gaat het goed allemaal? Dan lig ik op bed een belangrijk gesprek nog een keer of twee, drie na te doen: "Ik had dat moeten zeggen."''

Bent u sportief? 'Ik speelde fanatiek waterpolo. Ooit verloor ik een wedstrijd, toen trapte ik zó door een glazen ruit. Energie hè. Surfen doe ik ook al mijn hele leven. Ik kom net terug van ons project op Antigua. Dan moet ik me inhouden om daar niet te gaan kitesurfen, die golven daar zijn zó. Maar nu ga ik naar Kaapstad, mijn kop leeg laten blazen. Laatst zei een vriend: pff, daar begin ik niet meer aan. Je bent nooit te oud voor sport. Op mijn werkkamer staat een loopband, daar kun je rennend je mails op checken. Ik probeer gezond te leven, ik draag net als mijn vrienden zo'n Nike Fuel Band. We houden per dag bij wat we aan energiepunten verbruiken, daar schep ik dan over op, haha.'

Een tafel van vier, u bent gastheer, wie nodigt u uit? 'Rutger Hauer. Een karakter, mijn hele leven al een held. Zo mooi oud geworden, en succesvol door zichzelf te blijven. Frank de Boer, idem. Drie keer op rij kampioen met Ajax en tegelijkertijd alle bestuurlijke stormen doorstaan – dat kan toch geen toeval meer zijn. En de derde stoel is voor mijn oude maatje Sergio Herman. Met een andere vriend belde ik wel eens 's ochtends: zullen we naar Oud Sluis

vandaag? Dat was altijd een feest. Dat wordt straks iets langer op het gas trappen naar The Jane in Antwerpen, haha.'

Voelt u zich gezond? 'Zeker. Al leef ik op een doosje Finimal per week. Al mijn hele leven heb ik hoofdpijn – een permanente zweem van pijn, soms is het heel erg. Met mijn moeder ging ik al naar de acupuncturist, dan vond ik 's avonds nog wel eens een verloren naaldje in mijn kleding terug. Ik ben onder hypnose geweest, heb bij haptonoom Ted Troost gelopen – het hielp niets. Ik heb ermee leren leven. Dan denk ik maar: een heleboel mensen slikken een aspirine tegen een hartaanval, nou, die

blijft mij inmiddels bespaard.'

Wat ergert u? 'Als mensen zich ergens te makkelijk van af maken. Luiheid, ook in ontwerp-oplossingen of in de uitvoering. En o ja, mensen die te langzaam rijden op de snelweg.'

Stel, u moet helemaal opnieuw beginnen. Wat zou u doen? 'Ik zou een strandtentje beginnen op een tropisch strand, lekker de hele dag surfen. Hoewel, op Antigua kwamen we een man tegen die voortvluchtig was, die kon het eiland niet af. Stervensrijk is-ie maar ik zou geen seconde met hem willen ruilen. Ik heb beweging nodig.'

CV

Geboren: 7 februari 1958 in Koog aan de Zaan

Opleiding: 1978-1982 MTS weg- en waterbouw

Werk: 1982 Begint aannemersbedrijf
1995 Begint Piet Boon Design

2011 Opening internationaal hoofdkantoor Oostzaan

“ Wij erheen, gaat hij dood. Zelf. Dat was... machtig ”

Wat is de grootste misvatting over u? 'Dat ik kapsones heb, onbereikbaar ben. Dat is echt onzin, we pakken alle klussen aan, ik sta open voor iedereen, ik heb mijn poten in het zand.'

Wat is uw heimelijk genoegen? 'Heel hard rijden. Het liefst in een Porsche 911 Turbo.'

Wat verzwijgt u op uw cv? 'Ik heb nooit een cv gemaakt. Maar mijn kinderen weten niet dat ik op mijn vijftiende van school ben getrapt. Mijn moeder moest bedelen om me weer toegelaten te krijgen. Ik was geen makkelijke jongen, al helemaal niet vergeleken bij mijn eigen kinderen.'

Wat is het plan dat u ooit nog eens wilt gaan uitvoeren? 'Ik zou zo graag iets neerzetten hier in de buurt, in Amsterdam. Een 'urban' hotel, waar je meteen weet hoe je de airco uit zet, hoe de lampen werken. Met zo'n project kan ik ook eindelijk stoppen met al dat vliegen. Ik heb Platinum for life van de KLM, dat betekent geloof ik dat je het hele vliegtuig hebt betaald, haha.'

Wanneer heeft u voor het laatst gedanst? 'Ik kan niet dansen. Op mijn zestiende, op stijl-dansen, dat moet de laatste keer geweest zijn.'

Bent u bang voor de dood? 'Elf jaar geleden kreeg ik teelbalkanker. Dat is een klap. Kanker? Ik? Dat paste helemaal niet bij mij, ik was op de toppen van mijn kunnen, leefde 24 uur per dag, was sportief... Er is meteen een teelbal weggehaald en verder was het bestralen. Dat deed ik tussen het werk door, ik zag het als iets dat ook nog even moest. Mentaal heb ik de ziekte meteen bij de kladden gevat. De receptionist zei toen ze het had gehoord: "Is dat even schrikken." Toen besepte ik het pas. Het is schrikken – en aanpakken. Ik ben helemaal genezen, al blijf ik angstig als ik veel hoest, zoals laatst. Dan wil ik per se even langs de oncoloog, hoewel die man al lang van me af is. Gelukkig kon hij me vertellen dat er niks aan de hand is. Maar zo gelukkig was een vriend van me niet – ook gezond, ook actief, maar wel overleden. De dood is een feit. Een andere vriend van mij zegt: ook al ben je honderd jaar dood, dan ben je nog niet op de helft, en zo is het. Ik zie meer op tegen de eenzaamheid. Ik laat mijn moeder vaak alleen achter, als ik weer eens op reis moet. Ze is nog zo helder, ze volgt het voetbal beter dan ik, ze weet precies waar ik mee bezig ben. En als je dan ziet hoe ze haar man mist... Dat is erg.'

Het beslissende moment in uw leven... 'Is de dag, zes jaar geleden, dat mijn zakelijk directeur tegen me zei: jij bent geen persoon meer, jij bent een merk. En dat merk gaan we verkopen. Dat heeft de boel enorm vooruit geholpen. Nu hoef ik niet meer te kijken of elke schroef er goed is in gedraaid.'